

Zpravodaj

BJB Brniště

15. ročník

Červenec—srpen 2022

*Jen v Bohu má duše odpočívá,
od něj přichází má záchrana.
Jen on je má skála, moje spása,
nepadnu nikdy, on je můj pevný hrad!*

Žalmy 62:2-3

Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetížení, a já vám dám odpočinek. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný v srdci; a naleznete odpočinutí svým duším.

Matouš 11:28 - 29

Milí bratři a sestry v Ježíši Kristu.

Prázdniny jsou přede dveřmi a mnozí z nás se chystají zajet si někam odpočinout, neboť jsme unaveni z celého toho roku. A odpočinek potřebujeme i v průběhu roku. A už při stvoření světa určil Bůh člověku šestidenní pracovní týden a jeden den odpočinku. A jaké je to pro nás? Umíme odpočívat? A nalézáme v Ježíši a našem křesťanském životě ten odpočinek? Je možné nalézt v nějakém náboženství (i v křesťanství, žijeme-li ho jen jako náboženství) odpočinek?

Wikipedie nám říká: **Náboženství**, *religie je moderní souhrnný pojem pro velmi rozmanité soustavy jednání, ...*. Náboženství je jen soubor různých úkonů, činností, jednání, které nám mají něco zajistit - pokoj, spokojenost, přízeň bohů, aby se bohové na nás nehněvali, abychom měli dobrou úrodu, lepší výplatu, poslušné děti, aby se nám nerozbíjelo auto nebo pračka (ještě že máme Petra Mžíka, tak to už nás moc netrápí :-D) a nevím co ještě. Náboženství - usilování o dodržování nějakých norem, svátků, předpisů nebo zákazů - nám ale moc odpočinutí nedá. Kde tedy můžeme najít to odpočinutí?

Jestliže usilujete o lásku někoho blízkého a snažíte se a děláte všelijaké věci, aby vás ten druhý měl rád, pokoj a radost asi moc nemáte. Stále to napětí, jestli jste toho udělali dost, jestli se to tomu druhému bude líbit, Ale když cítíte jeho (její) lásku a vy tu lásku oplácíte (protože láska se projevuje skutky) ani nevnímáte, kolik toho děláte a jak moc jste unavení. (Vždyť si vzpomeňme, když jsme byli zamílovaní do své manželky, nebo manžela, jak jsme chodili spát po půlnoci, protože jsme s ním chodili po lese, a ráno vstávali do práce nebo do školy a vůbec nám to nepřišlo). Ale jestliže nás někdo nutí něco dělat, ale my nechceme, protože s ním nemáme vztah, nemáme ho rádi nebo je na nás zlý, stěží v tom najdeme radost, natož odpočinek.

Někdy ale říkáme, že chceme být poslušní tomu, kdo nám prokázal lásku tak mocným způsobem, že místo nás zemřel. Který za nás zaplatil ten hrozný dluh smrti, abychom nezemřeli na věčnost, ale měli život věčný. ALE ŽÍT PRO POSLUŠNOST JE TAKÉ ÚNAVNÉ, ALE ŽÍT PRO JEŽÍŠE, ZNAMENÁ POKOJ. Žít pro Ježíše přináší pokoj i odpočinek. Protože kdo vešel do Jeho odpočinutí, odpočinul od svého díla.

Proto hledme na kříž, kde nám svou lásku Bůh projevil tím největším možným způsobem. Kde nám říká: *"Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetížení, a já vám dám odpočinek."* Milujme Ho z celého svého srdce, síly i myslí. Budujme vztah s Ním a poznávejme Ho

na všech svých cestách (i o dovolené), abychom našli ten pravý odpočinek. Odpočinek svým duším.

Hezkou dovolenou a v pořádku se mi vraťte.

Jiří Šimek

OHLASY**Ohlasy ze setkání staršovstva
ze dne 16.6.2022**

Sešli jsme se v plném počtu a bratr kazatel nám na úvod přečetl slova z Fil 2:19-24 a pak jsme se společně modlili.

- Jirka Šimek nás informoval o tématech, která probírali na setkání kazatelů a o těchto tématech jsme pak společně také diskutovali.
- Diskutovali jsme o plánovaných křtech. Jirka Šimek nás informoval o tom, že máme povoleno, použít grunovský rybník ke křtům.
- Jirka Šimek nás informoval, že se zatím nikam neposunula jednání o vyřešení situace kolem parkoviště u modlitebny.
- Hovořili jsme o možnostech plánování další sborové chaty.
- Vrátili jsme se k tématu z minula—Večeře Páně.

Setkání jsme ukončili modlitbami.

Pro Zpravodaj sepsala

Martina Matysová

SVĚDECTVÍ**Sborový víkend – chata 2022 – jak jsem
to prožila**

Na chatu jsme se opět všichni těšili. Já tedy měla zase stresy, jako vždycky, když někam jedeme, a navíc jsme tentokrát museli s sebou vzít naše pětileté morčátko, protože nám ho neměl kdo hlídat. Takže

začátek naší cesty byl trochu adrenalin a to jsme se ještě vraceli po 10 km, protože si jeden z nás zapomněl sbalit léky, které musí brát. Ale vložili jsme cestu do Božích rukou a zdárně dojeli, i morče přežilo a bylo celou dobu v pohodě, více než já.

Prostředí bylo krásné, malebné, byly to 3 chatky při silnici, která nebyla moc frek-

ventovaná. Každá chatička měla svá zajímavá zákoutí a výzdobu, byla jiná, než ty ostatní a roztomilá zahrada byla průchozí ke všem třem. Všude okolo bylo mnoho, mnoho zeleně, dole v zahradě zurčel úzký potůček a ptáci zpívali a chválili svého Stvořitele už od svítání.

Čas tam strávený byl pro mě časem odpočinku. Pokoušela se o mě celý víkend migréna, ale Pán mi dával spočinutí, dobrý spánek a kdykoli jsem potřebovala, bylo možné najít pohodlné místo na terase u naší chatičky, ležet, děkovat za tu krásu kolem a nechat se konejšit překrásnými zvuky okolní přírody.

V sobotu byl výletní den a různé skupiny se rozhodly vyrazit na různá místa v okolí. Já s Bohouškem jsme se přidali k Mžikovým a ještě se Zuzkou T. vyrazili na nádherné místo s vyhlídkou zvané Zvičina a dále pak na přehradu Les Království. Cestou jsme se zastavili v obci Pecka na výbornou a zajímavě vyrobenou zmrzlinu, kde si vyberete různé druhy čerstvého ovoce, můžete nechat smíchat se smetanovým základem a přímo na místě vám umixují a natočí do kornoutku docela zdravou zmrzlinu. Ještě jsem se s tím nikde nesetkala.

Krásnou krajinou jsme dojeli na vrch místa zvaného Zvičina, odkud bylo vidět do daleka, i Krkonoše a Sněžka, byla to krása. Náš Pán nám dal tak nádherný a teplý den, i přesto, že předpověď počasí byla všelijaká. Cestou v autě jsme neodolali a chválili i se Zuzkou Pána za tu krásu, kterou stvořil. Došlo i na státní hymnu. :-D

Pak jsme společně dojeli na přehradu Les Království a to bylo tak pohádkové místo! V dalších autech za námi jeli i naši ukrajinští přátelé a mě se moc dotýkalo, že jsou zde sice

v bezpečí, ale zároveň, že jejich země, která byla neméně krásná, jako je ta naše, je teď bombardovaná a utiskovaná a lidé trpí. Slzy se mi tlačily do očí. Kéž Bůh dá naději ke smíření a možnost obnovit jejich zemi.

Vždy večer jsme všichni usedli na velkou zastřešenou terasu a společně zpívali. Ze všech úst a srdcí zněly chvály, až jsem si říkala, a zjistila jsem, že nejen já, toto je kousek nebe na zemi.

Jirka Š. měl pro nás připravený biblický příběh o Jonášovi na pokračování – jak utíkal před Božím voláním, jak nechtěl městu Ninive hlásat od Boha Jeho soudy, a jak nakonec udělal, co mu Bůh řekl, ale pak se zase zlobil na Boha, že se nad Ninive smiloval.

Bůh to s nikým nevzdává, ani s Ninive, ani s Jonášem, ani s námi, i když ho někdy neposloucháme a neděláme, co On chce, anebo děláme, co On nechce. Rádi bereme spravedlnost do svých rukou. Bůh nechce, aby kdokoli zemřel bez Něho. Záleželo Mu na hříšném městě Ninive, záleží Mu na nás i na našich městech a rodinách. To slovo ke mně mluvilo. I když jsem někdy plašán nebo propadám malomyslnosti, Bůh to se mnou nevzdal, miluje mě a přijímá a chce mě vést.

Před snídaní měli krátké zamyšlení Víta a druhý den Dan. Udělali mi radost. Moc mě potěšilo, jak se mládežníci a dorostáci zapojili nejen do pomoci v kuchyni, ale i duchovně. Musím říct, že mě dojalo, když před odjezdem se spontánně Dan, Víta a Lukáš objali a vzájemně si požehnali.

Jsem vděčná za naše děti, mládežníky a dorost. I když jim nejsme vždy dokonalí rodiče, Bůh je vede a dává jim růst před našima očima. Děkuju, Pane Ježíši. A ještě chci moc poděkovat Irence a Jirkovi Šimkovým za jejich lásku a odvahu pustit se do organizování víkendu pro 40 lidí. Velmi je za to obdivuji. Díky Bohu za vás.

Martina Berková

Kuličkový turnaj Open 2022

I tento rok se uskutečnil v Brništi turnaj v hraní kuliček a to s účastí 30 hráčů a 30 fanoušků tohoto sportu. V kategorii juniorů do 12 let zvítězila Linda Vobrová z Lasvic, v kategorii dospělých Zdeňka Formánková z Koštic. Obě si jako cennou trofej odnesli zahradní hru – švédské šachy. Z místních kuličkářů se na druhém místě v dospělých umístil Lubomír Kastner a v juniorech David Dominov,

který je v současnosti z Brniště, ale pochází z Ukrajiny. Zajímají-li vás i výsledky ostatních hráčů, vše naleznete na stránkách českého kuličkového svazu: www.kulicky.com, kde je kompletní výsledková listina turnaje, ale i přehledný národní žebříček všech hráčů.

Za pořadatele turnaje bych rád poděkovat všem, kteří s přípravou pomáhali - za upečené dobroty, vypleté hřiště, ale i za připravené dřívky, stoly a další. Právě díky vám jsme si mohli turnaj tak užít. Bohu díky za krásné počasí - všude v okolních vesnicích přelo, jen u nás bylo krásně.

Napětí, dobrodružné zvraty, ale i pohoda při hraní se nedá popsat, ta se musí prožít, a tak jste i vy čtenáři zváni mezi nás opět za rok na další ročník 2023.

Jak jsem již zmínil, letos jsme hráli kuličky s mezinárodní účastí. Celkem se jí zúčastnilo 7 hráčů z Ukrajiny. Rád bych se tedy zeptal jedné ze zúčastněných rodin - Dominových, jak se jim tato tradiční česká hra líbila. Začněme ale pěkně pořádku.

Nejprve by bylo dobré vás představit: kdy, v jakém počtu a odkud jste k nám do Čech přišli?

Dobrý den! Naše šestičlenná rodina přijela z Ukrajiny do České republiky začátkem dubna.

Chtěl bych se zeptat, jak je to u vás na Ukrajině, hráli jste v dětství někdy kuličky?

Na Ukrajině jsme takovou hru s kuličkami ještě neviděli, ani my, ani naše děti, jsme ji jako malí nehráli. Proto pro nás bylo zajímavé podívat se na tuto hru na vlastní oči a naučit se její pravidla.

Všiml jsem si, že jste do turnaje vyslali hlavně děti, nelákalo vás také si cvrknout? Byli jste na takovém turnaji poprvé? Co na něj říkáte, jak se vám líbila jeho atmosféra?

Opravdu se nám sledování turnaje líbilo a naše děti si účast v něm velmi užily. Měly velmi dobré emoce, nové známosti s přáteli, aniž by znaly jazyk. Naučily se dorozumívat se gesty a rozuměly si, i když mluvily různými jazyky. Samotná nálada účastníků i atmosféra hry byly velmi zábavné a milé, moc se nám líbila. Jsme vám velmi vděční, že pořádáte takovou hru a zvete nás do ní.

Jsme moc rádi, že jste tu s námi na turnaji, ale i v naší vesnici, a tak bych se vás rád zeptal, zda se vám u nás líbí?

Pokud jde o vaši vesnici, máme to tu také rádi. Je to velmi útulné a tiché. Jsme velmi potěšeni vřelým přijetím od vás a baptistického sboru, je to velmi milé.

Vím, že je to pro vás těžké, být tak daleko od domova, když vaši přátelé, rodina jsou přímo ve válce. O to víc jsme rádi, že tu mů-

žeme být spolu a trochu se rozptýlit od všedních starostí, k tomu také hry slouží. Nedá mi to, a musím se vás zeptat, jak to zvládáte?

Nemůžeme si duševně jen tak odpočinout, protože jsme sem nepřišli jako turisté, ale opustili jsme celou naši vlast, prchli jsme před zuřivou válkou. Takže jsme možná velmi smutní, protože jsme tady tělem a tam duší.

S jakými zvláštnostmi jste se tu mezi námi setkali, na které nejste zvyklí, nepočítám-li hru v kuličky?

Jste velmi krásní, dobří a upřímní lidé. Velice vám děkujeme za vaše srdce, které máte vůči nám Ukrajincům. Až bude v naší zemi mír, velice rádi vás u nás uvítáme. Teď máme díky vám a místní církvi více přátel.

Moc rádi bychom, abyste se v naší vsi cítili jako doma, proto jsme rádi, že jsme se mohli více poznat i při této sportovní aktivitě. Váš syn se v kategorii juniorů umístil na 3. místě, co jste na to říkali?

Hra se nám moc líbila!!! Jak u vás, tak ve vašem okolí se nám také moc líbí. Obzvláště vřelé přivítání ve vaší komunitě, dělá nám velkou radost. Naše děti jsou zde v bezpečí, a to je důležité. A že nám válka přináší bolest... Jen Pokoj na zemi ji může vyřešit.

Vaše účast v turnaji byla velmi milá, děkuji vám za krátký rozhovor a těším se brzy naviděnou!

za pořadatele se ptal Lukáš Kuc, YMCA Sever

Milý bratři, milé sestry,

byla jsem oslovena, jestli se nezapojím do cyklu svědectví lidí ze sboru. Na nabídku jsem kývla. A jelikož se ráda na věci připravuji předem, tak jsem si přečetla pár posledních zpravodajů, abych se inspirovala tím, co jste kdo z vás už napsal. Musím říct, že i když už jsem některá vaše svědectví z části slyšela, bylo zajímavé si znovu číst, jak se koho Bůh dotkl a vidět další souvislosti vašich svědectví a životních příběhů. I já se s vámi tedy podělím o ten svůj příběh a možná, že i ti, co už ho v nějaké formě slyšeli, v něm objeví něco nového. Jsou to takové různé střípky, které se odehrávaly v různých etapách mého života, ale Bůh je nakonec poskládal dohromady.

Moji rodiče nejsou křesťané. Moje rodina, zejména mamka však znala z vesnice Matysovy a Kucovy, kteří ji čas od času pozvali na koncert, díkůvzdání, či na vánoční besídku. Na jednu z těch besídek mám vzpomínku, jak jsem tam směle recitovala Narodil se Kristus Pán a za to jsem si pak mohla z besídky odnést dárek: hračky a další různé věci, které Američané zabalili do krabice od bot. Nevím, kolik mi tehdy bylo, ale myslím, že jsem ještě nechodila do školy a sbor se scházel v domečku za potokem.

Jelikož moje mamka trávila hodně času v krámku, tak jsem některé odpoledne trávila na aktivitách, které sbor v Brništi nebo Ymca pořádala. Jeden takový klub se konal přímo na škole v Brništi. Byla to taková nedělníka pro děti – zpívali jsme písně o Ježíši, vyprávěli jsme si o tom, co udělal na kříži atp. Na to mám taky jednu vzpomínku: tehdy ten klub vedla Martina M., a pamatuji si, že se nás děti ptala, jestli je někdo mocnější než Bůh. Já jsem se přihlásila a s jistotou odpověděla: „Ano, přeci Ježíš!“

Vzhledem k tomu, že mamka znala některé křesťanské rodiny a měla k nim důvěru, tak jsme se i s bratrem mohli účastnit letních táborů pro děti v Kunraticích u Cvikova. Mluvílo se tam o evangeliu, o tom, že Bůh nás má rád a chce s námi mít vztah, a že Ježíš umíral za naše hříchy a nabízí nám odpouštění. Víím, že se mě to už tehdy hodně vnitřně dotýkalo. Několikrát tam i byla výzva, aby ten, kdo chce přijmout Ježíšovu nabídku a pozvat ho do svého srdce, šel za vedoucím, že se s ním bude modlit. Mě bylo tehdy přibližně 8 let, vedoucí jsem neznala tak dobře, a proto jsem se bála za nimi jít a modlit se s nimi, ale pamatuji si, že jsem se tehdy k Bohu ve spacáčku modlila sama. Jenomže, jakmile uběhlo 14 dní, tak jsem na Boha úplně zapomněla. (A občas si na to vzpomenu a říkám si, jestli jsem i později v životě náhodou takhle nežila, že jsem po konferenci, či jiné akci, nebyla chvíli povzbuzená a nadšená, a potom jsem zase ochladla).

Potom jsem zase trošku vyrostla, bylo mi tak deset, skoro jedenáct, a jela jsem na mládežnický English Camp, myslím, že to byl tehdy první ročník. Byl to rozdíl, plavat najednou jako malá rybka ve velkém

rybníku mládežníků, ale byla jsem ráda, že mi Kamča M. dala možnost se toho zúčastnit a věřila, že to zvládnou, i když jsem věkově nespĺňovala oficiální hranici 12 let. Součástí večerních programů byly diskuzní skupinky. Ale jelikož jsem ve své skupince neznala dobře vedoucí a byli tam i další lidi z vesnice, tak jsem se bála otevřít a vyjádřit se. O rok později jsem s nadšením jela znovu a situace se skupinkami byla úplně jiná. Vedoucí mé skupinky byli Anička K. a David S., které jsem oba znala z volnočasových klubů a měla jsem k nim důvěru. Navíc ostatní členové skupinky nepocházeli z Brniště, takže jsem neměla strach, že by mě někde po vesnici pomlouvali. Taky už jsem tou dobou byla na gymnasiu, takže jsem možná měla lepší argumentační dovednosti... zkrátka, jsem na skupince mluvila hodně a otevřeně. Diskutovalo se každý večer a poslední večer se, myslím, diskutovalo o lásce. Jednou, s odstupem několika let, jsme si o tom vyprávěli s Aničkou, říkala, jak to tehdy vnímala ze svého pohledu: „Ty s to v té hlavě měla všechno srovnané, ale potřebovala jsi učinit rozhodnutí.“ K závěru diskuzní skupinky se mě tedy zeptala: „Co ti brání přijmout do srdce Krista?“ „No, vlastně nic,“ odpověděla jsem po minutovém tichu a zamýšlení se. Společné modlitby zahájil David S. Já jsem si mezitím připravovala, co v modlitbě řeknu. Začala jsem se modlit a říkat, co jsem si promyslela předem. Jen s tím problémem, že jsem po první větě všechno úplně zapoměla. Tak jsem tam pak nějakými nepřilíš vzletnými slovy vyznala Bohu své hříchy a že přijímám jeho odpuštění skrze Krista. Potom se modlila Anička a pamatuju si, jak říkala, že se nad jedním obráceným hříšníkem radují andělé v nebi. Já jsem prožívala takovou vlnu emocí, euforický stav, měla jsem pocit, že se snad začnu vznášet, jak lehká a plná nadšení jsem byla. Od té doby vím, že Kristus je mým spasitelem.

Ačkoliv mi to nikdo nijak neříkal a nevysvětloval, vnitřně jsem věděla, že je to velká věc v mém životě a že to budu muset co nejdřív říct rodičům. Trošku jsem přemýšlela, jak jim to řeknu, abych našla vhodné načasování a bála jsem se, jaká na to bude reakce. V sobotu večer jsme se vrátili z tábora domů, všichni jsme byli zváni ještě na neděli do Brniště do shromáždění, abychom se ještě rozloučili s Američany. Já jsem si od mámy vyžádala, že tam chci jít a ona dokonce šla se mnou. Když jsme se vraceli ze shromáždění, tak jsem řekla: „Mami, a víš, že na táboře uvěřili v Boha dva lidi?“ „Jo? A kdo?“ „No, Erik a já...“ A bylo to venku. Mamka to přijala s klidem. Pak jsem to ještě ten den říkala i tátovi. Táta vždy o sobě říká, že je ateista, tak jsem měla větší obavu, jak bude reagoval on, ale když jsem mu to oznámila, tak řekl: „Já jsem ateista, mě do toho netahej, ale ty si dělej, co chceš.“

Byla jsem vděčná, že jsem nikdy nemusela bojovat se zákazy ze strany rodičů. Mohla jsem chodit na mládež, na shromáždění, jezdit na konference a podobně. Umožnilo mi to v mnoha věcech vyrůst, hlavně

osobní čas v hlubších rozhovorech s lidmi z mládeže a ze sboru. Taky jsem byla moc vděčná za různé příležitosti ve službě – například ve chválách, nebo brigádu při úklidu, účast na nácvičku různých vystoupení, či táborech.

Když jsem potom šla do Prahy na vysokou školu, nebo dobrovolničit do Anglie, bylo skvělé mít kolem sebe lidi, křesťany, kteří byli zapálení pro Boha a pro sdílení evangelia. I když jsme občas měli jiný přístup k vhodné míře plánování, nebo trochu jiné důrazy, bylo skvělé s nimi pracovat. Věřím, že jsme si v tom společenství vzájemně pomáhali rozněcovat lásku pro Boha i pro lidi. Utkvěl mi z těch dob výrok jednoho obětavého bratra: „Když se budu napřed starat o sebe a až potom, jestli mi náhodou zbude čas, tak ho možná věnuji lidem, tak nakonec nebudu sloužit nikomu. Jestli chci sloužit lidem, tak se proto musím rozhodnout, a musím jim kus sebe obětovat.“ A často se k tomu v myšlenkách vracím, že se chci rozhodovat vědomě a budovat svůj život tak, aby bylo možné sloužit lidem. Mít oči, srdce i dům otevřené pro lidi v ten správný čas.

Věřím, že společenství křesťanů není jako ohýnek, kam se člověk chodí ohřát, ale místo, kde on sám hoří a udržuje oheň vzájemně s ostatními, že jsme spolu jako hromádka žhavých uhlíků, které hoří pro Pána a rozněcují ten oheň. A že je potřeba nebýt jenom v žáru uhlíků, ale budovat i vztahy směrem ven, tak aby důvěra a charakter odrážející Boha byly pozvánkou pro ty, co Boha neznají nebo nehoří. Uvědomuji si, že je to mnohdy dlouhá cesta, vyžadující vytrvalost služebníků. Vždyť moje cesta taky trvala roky a stála mnohé z vás spoustu hodin příprav táborek nebo procházek s jednotlivci. Přeji nám všem, abychom spolu a vytrvale hořeli, obnovovali svou první lásku k Bohu a zapalovali ostatní.

Květa Kupková, dnes už Kabátníková
(pozn. Květu podepsala redakce)

ZE SBOROVÉ KNIHOVNY

Hermann Hartfeld: Víra navzdory KGB

Sovětský svaz 60. let. Doba, kdy probíhá vytrvalé a systematické pronásledování věřících. V knize jsou popsány mnohé osudy křesťanů. Vyprávění jsou nesmírně dramatická až dobrodružná a napínavá, neboť život podzemní církve byl nepřetržitým sledem nepředvídatelných událostí a útoků ze strany sovětské moci. Hodnotu knihy zvyšuje nakonec i okolnost, že její autor, vězeň sovětského GULAGu, prožil značnou část svého života podobně jako jeho hrdinové. Hartfeldova kniha přináší úhel pohledu z perspektivy podzemní církve, odolávající ateistickému násilí.

Církve, která "nese potupu vně za hradbami" (Ž 13,13), jejíž život, utrpení i mučednictví však činí pro čtenáře Boží existenci, přítomnost a moc hmatatelnou.

David Simon a Eliška Annadurai: Z Česka až na konec světa

Praktický průvodce pro misionáře a pro ty, kdo je podporují.

- Proč Bohu na misiích tolik záleží?
- Proč bychom se o ni měli zajímat my?
- Jak poznám, jestli jsem povolán na misijní pole?
- Jak mohu podporovat misionáře vycházející z mého společenství?

Kniha přináší nejen historický nástin podob a proměn misie v průběhu dějin církve, ale také seznamuje s tím, čím misionáři v praxi procházejí a jak je může církve podpořit. To vše doplňují výpovědi českých a slovenských misionářů, působících na různých místech světa.

- -

Připomínám několik knih (které máme již delší dobu v knihovně), kde popsali misionáři z různých koutů světa své zážitky ze služby domorodým obyvatelům: Bůh mezi Zulu (Jihoafrická republika), Andělské stezky (Nepál), Zápas s démony (severní Thajsko), Káva na terase (Filipíny).

Děti a mládež si mohou půjčit na prázdniny mnoho knih, které ještě nečetli a jsou v naší knihovně!

Dále jsou k zapůjčení audioknihy: 60 dnů pro Krista - Rudolf Bubík, Když se život obrátí naruby - Marie Frydrychová.

Hry pro volnou chvíli: Biblické kvarteto, Černý Jidáš nebo desková hra - Po stopách...

R. Kucová

K ZAMYŠLENÍ

Co mohu... (pokračování)

- Proč bych měl čemukoliv otročit, když vím, že kde je Duch Páně, tam je svoboda (K , 17)?
- Proč bych se měl cítit odsouzen, když Bible říká, že není žádného

odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši (Ř 8,1)?

- Proč bych se měl cítit sám, když Ježíš řekl, že bude vždycky se mnou a že mne nikdy neopustí a nikdy se mě nezřekne (Mt 28, 20; Žd 13, 5)?
- Proč bych se měl cítit jako prokletý, nebo jako oběť nešťastné náhody, když Bible říká, že mne Kristus vykoupil z kletby zákona, abych mohl přijmout Ducha skrze víru (Ga 3, 13-14)?
- Proč bych měl být nespokojený, když se smím jako apoštol Pavel učit být spokojený za všech okolností (Fp 4, 11)?
- Proč bych si měl připadat bezcenný, když se Kristus kvůli mně ztotožnil s hříchem, abych se v Něm mohl stát Boží spravedlností (2K 5,21)?
- Proč bych měl trpět pocity, že mě někdo pronásleduje. Vždyť vím, že: Je-li Bůh s námi, kdo proti nám (Ř 8,31)?
- Proč bych měl žít v chaosu, když Bůh je původcem pokoje a skrze svého Ducha, který ve mně přebývá, mi dává poznání (1K 2,12)?
- Proč bych si měl připadat jako zbytečný, když skrze Krista ve všem vítězím (Ř 8,37)?
- Proč bych se měl nechat znepokojovat tíhou života, když smím přijímat odvahu s vědomím, že Ježíš přemohl svět i s jeho soužením (J 16,33)?

(Z knihy Neila T. Andersona: Vítězství nad temnotou)

Myšlenky:

Svoboda není dělat si, co chci, svoboda je vědět, co je dobré, a mít sílu a schopnost to dobré konat.

Jeden moudrý člověk řekl: „Vězení jsou plná těch, kteří si dělali, co chtěli.“

Víra nám dává svobodu i bezpečí. Zdrojem absolutní svobody a bezpečí je BŮH.

Pro zpravodaj dodala R.Kucová

Pojďme se pustit do dalšího pátrání a provětrávání našich znalostí Bible:

1. Jak se jmenoval Jákobův nejstarší syn?
 - a) Izmael
 - b) Juda
 - c) Rúben
 - d) Lévi

2. Která biblická kniha nese také název Leviticus?
 - a) Čtvrtá kniha Mojžíšova
 - b) Druhá kniha Mojžíšova
 - c) Třetí kniha Mojžíšova
 - d) Pátá kniha Mojžíšova

3. Kdo kromě Mojžíše si měl zout svou obuv?
 - a) Ozeáš
 - b) Jonáš
 - c) Elíša
 - d) Jozue

4. Pro koho napsal Lukáš své Evangelium a Skutky?
 - a) Teofila
 - b) Křesťany v Římě
 - c) Pohany
 - d) Flávia

5. Jak se jmenovala obchodnice s purpurem, která ve Skutcích přijala Pavlovi zvěst?
 - a) Marie
 - b) Magdaléna
 - c) Lydie
 - d) Foibe

6. Kdo napsal nejvíce knih Nového zákona?
 - a) Lukáš
 - b) Jan
 - c) Pavel
 - d) Petr

*Odpovědi z minulého čísla:
1b, 2c*

Pro Zpravodaj připravila Martina Matysová

Rozhovory nad Biblí

Dorost

Mládež

Skupinky

Skupinka v Novém Boru:

Skupinka ve Stráži pod Ralskem:

Skupinka v Mimoni:

Skupinka „Východní“:

Nedělní bohoslužby

- 3.7. vedení i kázání: Jiří Šimek
- 10.7. vedení i kázání: Jiří Šimek
- 17.7. vedení i kázání: Martina Matysová
- 24.7. vedení i kázání: Štefan Halža
- 31.7. vedení i kázání: Jiří Šimek
- 7.8. vedení i kázání: Jiří Šimek
- 14.8. vedení i kázání: Štefan Halža
- 21.8. vedení i kázání: Jiří Jíra
- 28.8. vedení i kázání: Jiří Šimek

**Nedělní škola
pro děti 3–10 let****v klubovně v 1. patře****Prázdniny**

AKCE SBORU:

Neděle 10.7. Křty v rámci bohoslužeb
Čtvrtek 14.7. setkání staršovstva v 17:30
Neděle 14.8. Společný oběd po skončení bohoslužeb
Po obědě plánovací sborová hodina

DALŠÍ AKCE:

2.-9.7. Mládežnický tábor
23.-30.7. Dětský tábor
1.-12.8. Skautský tábor

TAXISLUŽBA:

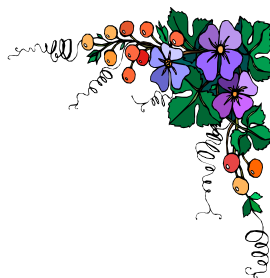
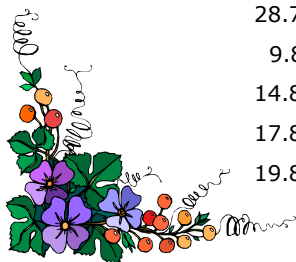
David Matys, tel. 724 066 686

BLAHOPŘEJEME

Narozeniny tento měsíc slaví:

- 11.7. Miloš Matys
- 21.7. Daniel Šimek
- 24.7. Petra Matysová
- 28.7. Lea Jírová
- 9.8. Lukáš Berko
- 14.8. Veronika Jírová
- 17.8. Anežka Matysová
- 19.8. Ondra Mžik

Vydalo BJB Brniště pro svou vnitřní potřebu

Šéfredaktor: Martina Matysová, martina.matys@bjb-brniste.cz, 607 705 926

Korektura: Martina Berková

Tisk: David Matys

Uzávěrka příštího čísla je ve čtvrtek 25.8.2022

Tento Zpravodaj je k přečtení i ke stažení na našich internetových stránkách:

www.bjb-brniste.cz